

Навън дружината провансалски трувери, облечени в огнецветни туники, с шапки украсени с паунови пера, пееше баладата за любовта на Агнес дьо Куртене и Жофруа дьо Вилхардуен Младши.

Един млад тенор се извисяваше над другите гласове, чист и пламенен, пълен с копнеж.

Когато галерата с царската дъщеря спряла в земите на господаря на Морей, синът на стария Жофруа отишел в пристана Бовуар за да поднесе почитта си на младата невеста, която отивала да се омъжи за краля на Арагония. За да и облекчи дългото пътуване от Константинопол, Жофруа помолил високата невеста да отседне на почивка в кастела на Бовуар.

Придружена от дамите и кавалерите си, младата Агнес приела поканата на ~~илюди~~ любезния домакин, който не знаел как по-достойно да нагости дъщерята на покойния си съзверен - Константинополския император Пиер дьо Куртене, зет на фландърските графове.

Гледката от замъка Бовуар била смайваща. Морето неспокойно. Кралската невеста все отлагала заминаването си. Най-сетне сватбената галера се завърнала обратно в Константинопол, където братът на Агнес, император Роберт, научил поразен за женитбата на сестра си с господин ~~Жури~~ Жофруа дьо Вилхардуен. Грозен гняв избухнал против дръзкия васал.

Ала времето изглажда всичко. Морей бил силен и богат феодал, Вилхардуеновци - най-верните слуги на империята. А крал Хайме Арагонски не би могъл да бъде по-верен ~~възникът~~ съюзник ~~връзките~~ срещу общите врагове. При това бил само на девет години.

И любовта на Агнес и Жофруа станала приказка и песен.

Не пресрещай сватбени галери
в земите си, дивний момко.
Нямай вяра в буйната си младост...

В градините оживено честитяха на княгиня Елтани годеха ~~и~~ с благородния фръзец. Нима някой беше попитал младата куманка дали и харесва да стане съпруга на тоя възрастен рицар, с побеляла брада и